

הטון הביקורתי והזועף שלו חדר מבעד לדלת והגיע, כמעט סימולטנית, עם קולה של המזכירה המתוסכלת אשר רמזה לי: "עדיף שתזדריזי כי כבר התחלת ברגל שמאל!" קיבלתי את הצעתה, הזדדתי. הוא נכנס לחדר, מתמיד כבעסו ונותר עומד. מיד התנצלתי והאשמתי בלי בושה את המזכירה, הסכמתי איתו שהוא צודק והתפללתי לנס... שלא איחר לבוא. הקהל ביציע נרגע כאשר החליט להתיישב.

איש קטן וצנום (אמא שלי הייתה אומרת ממש עור ועצמות), עם אבחנה של סרטן בושט. "מחר אני מתחיל כימו", אמר. אני פותחת בסקירת המערכות ומגלה שבעבר עבד עם חומרים מסוכנים, חלקם ידועים

אני משרבטת על ניר רובה, עם קנה ארוך וצר, מתחבר לגוף (הקת) שהוא רחב יותר וממשיכה: "דרוך כמו רובה שיש לו בקנה כדור מכוון מטרה?"

כמסרטינים, ולדעתו הסרטן מקורו שם. "מעניין למה בחר להתיישב דווקא בושט" אני מהרהרת בקול. הוא מושך כתפיים ונאנח. אנחנו ממשיכים בסקירת המערכות ומגיעים לדבר על איכות השינה.

"איומים על אמא, לפעמים גם מכות. היו ימים שלמים שישנתי ליד הדלת שלהם, שומר". "שומר על אמא?" "כן", ממלמל, יורק שוב ומרים את ראשו. עיניו מחזיקות בדמעות שלא יגלו. בנקודה זו, לראשונה מאז נכנס, אני פוגשת את הילד המפוחד שהיה וחושבת לעצמי: כל זמן שיש לנו הורים, לצח נשאר ילדים מולם ללא קשר לגילנו הביולוגי. "ומה קרה מאז?" אני ממשיכה. "מאז אני דרוך".

מאוד חשוב בעיניי, לשים לב באילו מילים אנשים בוחרים להשתמש לתיאור מצבים, רגשות וכדומה. "דרוך?" אני שואלת. "כן. בכל מצב, בכל רגע נתון, מול כל העולם". "דרוך כמו רובה?" אני מנסה את האסוציאציה הראשונה שעולה בדמיוני. "כנראה" הוא מחייך לאט ואני כבר משרבטת על נייר רובה, עם קנה ארוך וצר, מתחבר לגוף (הקת) שהוא רחב יותר וממשיכה: "כמו רובה שיש לו כדור בקנה מכוון מטרה?" "משהו כזה" עונה, בלי להבין על מה ולמה אני מתעקשת, אבל אני כבר מבינה ומדמיינת את הקליע, ושואלת: "באיזה חלק של הושט נמצא הגידול?"

"בחיבור שבין הושט לקיבה". שם בדיוק אני ממקמת את הקליע המצויר, בדיוק בחיבור של הקנה לגוף הרובה. בדיוק במקום שהקליע נמצא לפני היציאה למטרה. מסובכת את השרכט אליו ושואלת: "ממש כאן, אה?" הוא שותק. "עכשיו אפשר להבין למה בושט, למה בחיבור ולמה אי אפשר לבלוע, ואי אפשר להקיא", אמרתי. הוא מסתכל עלי ולא אומר כלום.

הוא מחייך בעצב: "אף פעם לא ישנתי טוב". "מה זאת אומרת?" שאלתי. "אני תמיד על המשמר". "ועל מי אתה שומה, אם יורשה לי?" שוב אנחה מלווה באותה משיכת כתפיים. אני ממשיכה: "למה הכוונה תמיד? ממת?" "מאז שאני זוכר את עצמי". "ממתי אתה זוכר את עצמך? גיל, תן לי גיל", אני מקשה. "מאז שהייתי בן שלוש עשרה". "מה קרה אז?" הוא יורק אל תוך שקית רוק שמצטבר ועונה: "ההורים שלי היו בתקופה קשה". "כמה קשה?"

"הגיע הזמן לפרוק נשק" מלמלתי. הוא הרים גבה. הייתה שתיקה. גם שלו, גם שלי. שתיקות, לפעמים עושות את זה; נוגעות באמת, נותנות לה במה, להיות. "ואולי לירות הכל החוצה?" מלמל אף הוא. "ואולי לירות הכל החוצה" אני משקפת. אפשר להתחיל טיפול.

"יש הרבה דרכים למות, אבל חייבים למצוא את הדרך לחיות...". מתוך הסרט "ביקור התזמורת".

